

РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (четвърти разширен състав)

17 септември 2003 година*

„Регламент (ЕО) № 1049/2001 – Достъп до документи – Неразкриване на документ, който произхожда от държава-членка без предварителното съгласие на тази държава”

По дело T-76/02

Mara Messina, с местожителство в Неапол (Италия), за която се явява адв. М. Calabrese, адвокат,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явяват г-н U. Wölker, V. Di Vucci и P. Aalto, в качеството им на представители, със съдебен адрес Люксембург,

ответник,

с предмет искане за отмяната на решението на Комисията, с което се отказва на ищеца достъпа до определени документи във връзка с програмата на държавната помощ, която е предмет на Решение на Комисията от 2 август 2000 г. (Държавна помощ № 715/99 - Италия (SG 2000 D/10574)),

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(четвърти разширен състав),

в състав от: г-жа V. Tiili, председател, г-н J. Pirrung, г-н P. Mengozzi, г-н A.W.H. Meij и г-н M. Vilaras, съдии,

секретар: г-н J. Palacio González, главен администратор,

като взе предвид писмената фаза на производството и след заседанието от 3 април 2003 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна рамка

1. Член 255 ЕО предвижда:

* Език на производството: италиански.

„1. Всеки гражданин на Съюза, и всяко физическо или юридическо лице, което пребивава или чието регистрирано седалище се намира в държава-членка, има право на достъп до документи на Европейския парламент, Съвета и Комисията, съобразно принципите и условията, които бъдат дефинирани в съответствие с параграфи 2 и 3.

2. Общите принципи и ограничения по съображения във връзка с обществен или частен интерес, уреждащи това право на достъп до документи се определят от Съвета, в съответствие с процедурата по член 251 в срок от две години след влизането в сила на Договора от Амстердам.

(...)”

2. Регламент (ЕС) № 1049/2001 на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 2001 г. относно обществения достъп до документи на Европейския парламент, Съвета и Комисията (ОВ 2001 г. L 145, стр. 43) определя принципите, условията и ограниченията, основание на съображения във връзка с обществения или частния интерес, уреждащи правото на достъп до документи на Европейския парламент, Съвета и Комисията, предвидени в член 255 ЕО така, че да се обезпечи възможно-най-широк достъп до документи, предвижда правила, опосредстващи възможно най-ранно упражняване на това право, и е насочен към насърчаване на добрата административна практика за достъпа до документи.

3. Член 2 от Регламент № 1049/2001 предвижда:

„1. Всеки гражданин на Съюза, и всяко физическо или юридическо лице, което пребивава или чието регистрирано седалище се намира в държава-членка, има право на достъп до документи на институциите съобразно принципите, условията и ограниченията, дефинирани в настоящия Регламент.

(...)

3. Настоящият регламент се прилага по отношение на всички документи, с които разполага дадена институция, иначе казано, документи, които са съставени или получени от нея и с които тя разполага, във всички области на дейност на Европейския съюз.

(...)”

4. Член 3 от Регламент № 1049/2001 постановява:

„За целите на този регламент:

(...)

б) трета страна означава всяко физическо или юридическо лице или всяко образувание извън засегнатата институция, включително държавите-членки, други институции на Общността или извън нея и органи и трети държави.

5. Член 4 от Регламент № 1049/2001, който посочва изключенията от упоменатото по-горе право на достъп, гласи следното:

(...)

2. Институциите отказват достъпа до документ, когато разкриването би застрашило защитата на:

(...)

- съдебното производство и предоставянето на правно мнение,

- целта на проверките, разследванията и одитите,

освен ако съществува преимуществен обществен интерес от разкриването.

(...)

4. Що се отнася до документи на трети страни институцията се консултира с третата страна с оглед на оценката на това дали е приложимо изключение от параграф 1 или 2, освен ако е ясно, че документът ще бъде разкрит или не.

5. Държава-членка може да поиска от институцията да не оповестява документ, който произхожда от тази държава-членка без нейното предварително съгласие.

(...)”

Факти и производство

6. Ищецът е университетски преподавател в юридическите факултети на университетите на Салерно и на Неапол (Италия).

7. Тъй като тя има за задача да подготви изследване относно последиците на държавните помощи върху предприятия в по-малко благоприятствани райони в по-неблагоприятно положение в южната част на Италия, тя прави заявление, чрез писмо от 4 декември 2001 г., въз основа на Регламент № 1049/2001, за достъп до определени документи относно програма за държавна помощ, за която се приема, след предварително разглеждане, че е съвместима с общия пазар чрез Решение на Комисията от 2 август 2000 г. (Държавна помощ № 715/99 - Италия (SG 2000 D/10574)). Ищецът също така иска, по-конкретно, достъп до преписката, обменена между италианските власти и Комисията в хода на разследването на тази програма, до протоколите на събранието, което се провежда в Брюксел на 16 май 2000 г., между тези власти и службите на тази институция, и до препоръката, с която Комисията предлага, съобразно с член 18

от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 г., предвиждащ подробни правила за приложението на член (88) от Договора за ЕО (ОВ 1999 г., L 83, стр. 1), някои подходящи изменения във въпросната програма за помощ, ако упоменатата препоръка не се съдържа в един или друг от упоменатите по-горе документи.

8. Чрез писмо от 19 декември 2001 г., Комисията отхвърля заявлението на ищеца. За да обоснове своя отказ на достъп, институцията се позовава на мотивите на две решения, постановени от Първоинстанционния съд и, по-конкретно, на тези, които се съдържат в параграфи 86 - 90 от Решението по дело T-613/97 Ufex и др./Комисия, Recueil, стр. II-4055 и в точки 67 и 68 от решението по дело T-191/99 Petrie и др./Комисия, Recueil, стр. II-3677. Комисията също така отправя покана до ищеца да изпрати своето заявление до италианските власти, при което пояснява, че от нейна страна тя не би имала възражение относно разкриването на писмата, които тя самата е изпратила на тези власти.

9. Чрез писмо от 14 януари 2002 г., ищецът отправя утвърдително заявление до Комисията в съответствие с член 7, параграф 2 от Регламент № 1049/2001.

10. След като уведомява ищеца, чрез писмо от 1 февруари 2002 г. относно удължаването с 15 дни на срока, предписан за обработването на нейното заявление, Комисията в крайна сметка не предоставя изричен отговор на утвърдителното заявление, която позиция се приема, че съставлява отрицателен отговор в съответствие с член 8, параграф 3 от Регламент № 1049/2001.

11. Чрез искова молба, постъпила в Секретариата на Първоинстанционния съд на 18 март 2002 г., ищецът завежда настоящият иск. Чрез отделен документ с дата от същия ден, въз основа на член 76а от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, ищецът подава искова молба за бързо производство, което е отхвърлено с Решение от 11 април 2002 г.

12. В отговор на едно писмо от 30 април 2002 г. от Комисията, с което се иска това тя да бъде уведомена дали те са съгласни или не с това на ищеца да се изпратят поисканите документи, италианските власти, чрез писмо от 16 май 2002 г., заявяват, че те са съгласни с това да Ж се откаже достъп.

13. Писмената фаза на производството е закрыта на 1 август 2002 г.

14. Съобразно с член 14 от Процедурния правилник, и по предложение на четвърти състав, Съдът решава, след като изслушва страните в съответствие с член 51 от този правилник, да отнесе делото да един състав, заседаващ в разширен състав.

15. След като изслушва доклада на съдията-докладчик, Съдът (четвърти разширен състав) решава да открие устната фаза на производството.

16. Чрез писмо от 3 март 2003 г., ищецът иска, между другото, повторното откриване на писмената фаза на производството, за да може да повдигне нови правни иски, основани на факти, които са настъпили след закриването на упоменатата фаза от производството, както и по-дълъг срок за устни твърдения.

17. В отговор на това писмо, се решава, между другото, да се отхвърли искането за повторното откриване на писмената фаза на производството и да се покани ищеца да предостави на Съда документи относно твърдените нови факти и да се посочи накратко, в писмен вид, същината на новите правни иски, на които се прави позоваване.

18. Ищецът отговоря на тази покана на 24 март 2003 г. чрез представянето на бележка, с дата от 21 март 2003 г., в която тя посочва четири нови иски за отмяна.

19. Междувременно, чрез писмо, получено в Секретариата на Първоинстанционния съд на 21 март 2003 г., Комисията посочва, че е изпратила на ищеца, чрез писмо от 20 март 2003 г., документите, които тя е съставила в хода на разглеждането на въпросната програма за помощ. Това съобщение обхваща писмата, изпратени на италианските власти с дата от 22 декември 1999 г., 7 март и 29 май 2000 г., които всъщност се упоменават в първоначалното заявление на ищеца за достъп и последното писмо посочва, по-специално, същината на събирането от 16 май 2000 г. в Брюксел, упомената в точка 7 по-горе. Според Комисията това съобщаване превръща иска в лишен от цел във връзка с упоменатите по-горе документи. От друга страна, Комисията посочва, че тя не е могла да изпрати на ищеца преписката, която Ж е била изпратена от италианските власти в хода на разглеждането на въпросната програма за помощ поради техния отказ за всякакво разкриване, в тяхното писмо от 16 май 2002 г. Като взема предвид това развитие, Комисията предлага ищцата да бъде попитана дали възнамерява да продължи да поддържа своя иск или не.

20. Чрез писмо от 26 март 2003 г., ищецът изисква изслушването, насрочено за 3 април 2003 г., да се състои съгласно уговореното. На 27 март 2003 г., ищецът иска да му се изпрати писмото от италианските власти от 17 февруари 2003 г., с което се отговаря на въпрос от страна на Комисията относно заявлението за достъп, направено от италианско предприятие и, в което се посочва тяхното противопоставяне на съобщаването на документи, които са сходни на тези, поискани от нея. Това искане е уважено.

21. Страните представят устни твърдения и своите отговори на въпросите на Съда на заседанието от 3 април 2003 г.

Заклучения на страните

22. Ищецът твърди, че Съдът трябва:

- да отмени Решението от 19 декември 2001 г., с което се отхвърля нейното първоначално искане за достъп;

- да отмени мълчаливия отказ на нейното утвърдително заявление;
- да определи на Комисията да заплати съдебните разноски.

23. Комисията твърди, че Първоинстанционният съд трябва:

- да отхвърли иска;
- да определи на ищеца да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По предмета на спора

24. Уместно е да се посочи, че в хода на това производство Комисията е съобщила на ищеца документите, упоменати в точка 19 по-горе, които променят първоначалните факти по спора.

25. На заседанието от 3 април 2003 г., ищецът заявява, в нейното искане за достъп, като следствие от това съобщаване, отчасти е било удовлетворено, по отношение на документите, които произхождат от Комисията, и тя впоследствие прекратява своите искове за отмяна на отказа на достъп до тези документи. Тя също така се отказва от първите три нови правни иска, повдигнатите в нейната бележка от 21 март 2003 г. и основаващи се на нарушение, съответно, на принципа за добро управление, на член 4, параграф 4 от Регламент № 1049/2001 и на принципа за еднакво третиране. Първоинстанционният съд формално взема предвид такова прекратяване в протокола за изслушването.

26. От друга страна, ищецът поддържа своите искове за отмяна на Решението на Комисията, с което Ж се отказва достъп до документите, съставени от италианските власти, както и исковете за отмяна, основани на нарушение на член 2, параграфи 1 и 3 заедно с член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, както се посочва в нейната искова молба, и на нарушение на член 4, параграф 5 от този регламент, както се указва в нейната бележка от 21 март 2003 г.

27. Уместно е, първо, да се разгледа иска, основан на нарушение на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001.

Твърдението, което се основава на нарушение на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001

Твърдения на страните

28. По отношение на новите доказателства, на които се основава този иск, ищецът твърди, че, след като е научила, че генералният секретар на Комисията е разрешил съобщаване на едно италианско предприятие на документи относно

разглеждането на друга програма за държавна помощ, тя повтаря своето заявление до генералния секретар на Комисията. Отговорът на последния, чрез писмо от 11 ноември 2002 г., съчетан с писмото на италианските власти от 16 май 2002 г., включено като Приложение 2 към насрещния отговор на ответника, съставлява едно ново изложение на мотиви за оспорения отказ на достъп, което обосновава въвеждането на ново правно твърдение.

29. В това писмо от 11 ноември 2002 г., генералният секретар на Комисията отново отказва да съобщи исканите документи, като взема предвид наличието на настоящето производство и като се позовава на факта, че италианските власти са възразили на разкриването на документите, които са изпратили на Комисията в хода на разглеждането на въпросната програма за помощ.

30. По отношение на съществуването на иска, ищецът насочва вниманието, преди всичко, към факта, че писмото от 16 май 2002 г. от италианското министерство на производствените дейности е подписано от генерален директор и заявява, освен това, че съмненията, че подписът на един от (много) директори на едно от (много) министерства на държава-членка е достатъчен, за да обвърже тази държава, като се има предвид изключителното естество на правомощието, предоставено на държавата от член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001.

31. Ищецът също така твърди, че авторът на упоменатото по-горе писмо се ограничава до това да си вземе бележка за отказа на достъп от страна на Комисията и да го одобри изрично не изисква не-разкриване на исканите документи. Това положение не изключва възможността за едно по-късно решение от страна на Комисията, противно на това, съставляващо предмета на настоящия иск.

32. При тези обстоятелства, като третира това писмо като упражняването от страна на държавата Италия на правомощието, поверено Ж от член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 да иска не-разкриване на исканите документи и, следователно, като ги разглежда като пречка пред разкриването, Комисията е извършила очевидна грешка на оценка и е нарушила този член.

33. В своето писмо от 21 март 2003 г. и на изслушването, Комисията посочва, че тя не е могла да изпрати исканите документи, които произхождат от италианските власти поради отказ, изразен от тези власти в писмото от 16 май 2002 г., един отказ, който също така се съдържа в едно писмо от 17 февруари 2003 г. във връзка със същите документи, и че член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 в този случай е бил напълно спазен. Възможността, предоставена на държавите-членки от този член, се обяснява от продължаващото действие на национални правила относно достъпа до документи, които не могат да бъдат заобиколени посредством разпоредбите на Регламент № 1049/2001. Тя също така твърди, че Съдът не може да преразглежда отказа за разкриване от държава-членка както поради формални съображения, така и по същество и подчертава факта, че Tribunale amministrativo regionale del Lazio (Регионален административен съд на Лацио) в Определение с дата от 25 юли 2001 г., поддържа отказа от страна на италианските власти на едно заявление за достъп

до упоменатите документи, направено през месец април същата година от някои предприятия.

Заклучения на Съда

34. Уместно е, преди всичко, да се посочи, че в съответствие с член 48, параграф 2, алинея 1 от Процедурния правилник, никакви правни твърдения не могат да се въвеждат в хода на производството, освен ако те са основани на равни или фактически въпроси, които се появяват в хода на производството.

35. По принцип, сигурно е че в рамките на отговора, Комисията е уточнила, че е била запитвана, на 30 април 2002 г., италианските власти по отношение на искането за достъп, представено от ищцата, за да знае, дали те са съгласни или не с предоставянето Ж на поисканите документи, и после е получила отговора на тези власти, изразяващ, в писмо с дата от 16 май 2002 г. (приложение 2 към отговора на ищеца), тяхното одобрение на отказа за достъп на засегнатото лице.

36. Трябва да се вземе под внимание, че тези факти, които са разкрити в хода на производството, и които ищецът не е бил в положение да установи по друг начин, са нови факти, които позволяват въвеждането на иска, основан на нарушение на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, като се отбелязва, че ответникът, по време на изслушването, не е оспорил допустимостта на този иск.

37. Освен това, в хода на производството Комисията изпраща на ищеца своите писма до италианските власти относно въпросната програма за помощ и поддържа своя отказ да съобщи документите, които произхождат от тези власти, като се позовава, чрез допълнителни мотиви, на възражението по отношение на всякакво разкриване, изразено от тези власти в две писма с дата от 16 май 2002 г. и от 17 февруари 2003 г.

38. Важно е да се изтъкне, че правото на достъп до документи на институциите, предвидено в член 2 от Регламент № 1049/2001, обхваща всички документи, с които разполага институцията, иначе казано, документи, съставени или получени от нея и с които разполага, в съответствие с параграф 3 от същия член.

39. Следователно, от институциите може да се изисква, в подходящите случаи, да съобщават документи, които произхождат от трети страни, включително, по-специално, държавите-членки, в съответствие с определението за трета страна в член 3, буква б) от Регламент № 1049/2001.

40. Следва, от член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, че измежду третите страни държавите-членки подлежат на специално третиране. Тази разпоредба предоставя на държавата-членка правомощието да иска от институцията да не разкрива документи, които произхождат от тази държава без нейното предварително съгласие.

41. Уместно е да се изтъкне, на този етап, че съдържанието на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 привежда в действие Декларация № 35, приложена към заключителния акт от Амстердам, чрез който конференцията се съгласява, че принципите и условията, посочени в член 255 ДЕО ще позволяват на всяка държава-членка да иска от Комисията или от Съвета да не съобщава на трети страни документ, който произхожда от тази държава без нейното предварително съгласие. Както Комисията правилно посочва на изслушването, правомощието, което се предоставя на държавите-членки от член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, се обяснява от факта, че този регламент няма нито за цел, нито за действие това да изменя националното законодателство относно достъпа до документи (съображение 15 от Регламент № 1049/2001).

42. В настоящето дело, общо съображение е, че Комисията, чрез писмо от 30 април 2002 г., пита италианските власти дали те са съгласни или не относно това разменената с институцията преписка да се предостави на ищеца, чието име изрично се упоменава във въпросното писмо. Във връзка с това, уместно е да се отбележи, че консултирането с италианските власти очевидно е необходимо, тъй като заявлението на ищеца за достъп обхваща документи, които са изпратени на институцията преди датата на влизане в сила на Регламент № 1049/2001.

43. Чрез писмо от 16 май 2002 г., изпратено на Комисията в съответствие с едно заглавно писмо от постоянното представителство на Италианската република при Европейския съюз с дата от 17 май 2002 г. (Приложение 2 към отговора), G. Visconti, генерален директор на италианското министерство на производствените дейности, отбелязва отказа на достъп, който вече е съобщен на ищеца от Комисията в нейното писмо от 19 декември 2001 г. и се съгласява с отказа.

44. Ищецът твърди, че, като третира писмото от 16 май 2002 г. като упражняване от държавата Италия на правомощието, поверено Ж от член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 да поиска не-разкриване на поисканите документи и, следователно, като го третира като пречка пред разкриването, Комисията е направила очевидна грешка на преценка и нарушава този член.

45. В своята бележка от 21 март 2003 г., ищецът съобщава, на първо място, своите съмнения относно компетентността на лицето, което е подписало писмото с дата от 16 май 2002 г. да упражни правомощието, предоставено на Италианската република от член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001.

46. В тази връзка, съгласно със съдебната практика на Съда на ЕО, Комисията не може да се произнесе относно разпределянето на компетентности от институционалните правила, принадлежащи на всяка държава-членка (по дело C-8/88, Германия/Комисия, Recueil, стр. I-2321, точка 13).

47. В добавка, при иск, заведен в съответствие с член 230 ДЕО, съдебна власт на Общността няма юрисдикция да се произнесе относно законосъобразността на една мярка, приета от национален орган (по дело C-97/91 Oleificio

Borelli/Комисия, Recueil, стр. I-6313, точка 9, и по дело T-22/97 Kesko/Комисия, Recueil, стр. II-3775, точка 83).

48. При тези обстоятелства, Комисията не може да определи компетентността на автора на писмото от 16 май 2002 г., в съответствие с италианското право, да повдигне възражение в съответствие с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001 спрямо разкриването на документите, поискани от ищеца; от нея се изисква само да провери дали въпросното писмо, *prima facie*, е такова на държава-членка по смисъла на горната разпоредба (по дело Kesko/Комисия, упоменато по-горе, точка 84). При получаването на писмо, което произхожда от италианското министерство на производствените дейности, в съответствие с едно заглавно писмо от постоянното представителство на Италианската република при Европейския съюз, изрично препращащо към писмото на Комисията от 30 април 2002 г., Комисията следователно е оправдана да заеме становището, че тя, *prima facie*, е получила едно възражение от Италианската република на съобщението на документите, поискани от ищеца, в съответствие с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001.

49. Във всеки случай, след като е изразила своето оплакване под формата на съмнение в нейната бележка от 21 март 2003 г., ищецът, в отговор на изличен въпрос от Съда на изслушването, посочва, че не е могла да посочи кой орган според нея би бил компетентен в Италия за изпълнението на правомощието, което се сочи в член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001. Следователно, не са представени доказателства, които да показват липсата на компетентност на автора на писмото от 16 май 2002 г.

50. Второ, ищецът се позовава на факта, че писмото с дата от 16 май 2002 г. не съдържа изричен отказ за съобщаване на поисканите документи, какъвто по необходимост изисква изпълнението на член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001.

51. В тази връзка, преди всичко, ясно е от съдържанието на упоменатото по-горе писмо, че именно отговорът на писмото на Комисията от 30 април 2002 г., казва за заведения иск от ищеца в отговор на отказването Ж на достъп и искащо от италианските власти да заемат становище относно разкриването на поисканите от ищеца документи.

52. Второ, клаузите на това писмо от 16 май 2002 г. са обяснени просто от предисторията, при която то е написано, именно предварителното наличие на отказа на достъп от страна на Комисията до ищеца, и, като се има предвид същината на това писмо, няма двусмислие относно отрицателното естество на отговора на италианските власти и, следователно относно тяхното възражение, в съответствие с член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001, на всякакво разкриване на документи, съставени от тях в хода на разглеждането на въпросната програма за помощ. Освен тяхното изрично одобрение на отказа на Комисията за достъп до ищеца, италианските власти там посочват, че те вече са отказали две заявления за достъп по отношение на същите документи като тези,

поискани от ищеца, които са били направени през месеците април и декември 2001 г. от някои италиански предприятия и адвокатът на ищеца, от негово име.

53. При тези обстоятелства, не е необходимо да се вземе предвид писмото на италианските власти от 17 февруари 2003 г. в отговор на искане от Комисията относно заявление за достъп от едно италианско предприятие и изразяващо тяхното възразяване на съобщаването на същите документи като поисканите от ищеца.

54. Като се имат предвид всички изложени по-горе мотиви, трябва да се поддържа, че Комисията, в този случай, не е допуснала очевидна грешка на преценка или нарушила член 4, параграф 5 от Регламент № 1049/2001.

55. На последно място, уместно е да се отбележи, че правомощието, предоставено на държавите-членки, да поискат не-разкриване на техните документи на трети страни без тяхното предварително съгласие, е едно от изключенията от правото на достъп до документи на институции, които се предвиждат в член 4 от Регламент № 1049/2001.

56. Като се имат предвид възраженията на италианските власти, каквото изглежда от писмото от 16 май 2002 г., за съобщаването на ищеца на документите, съставени в хода на разглеждането на въпросната програма за помощ, отхвърлянето на заявлението за достъп, доколкото то се отнася до тези документи, изглежда правно обосновано, като се отбелязва, че ищецът, в настоящето дело, поставя въпроса само за същинския факт на възразяване на тези власти на разкриването на упоменатите по-горе документи.

57. При тези обстоятелства, без да е необходимо да се произнася относно твърдението за нарушение на член 2, параграфи 1 и 3 заедно с член 4, параграф 2 от Регламент № 1049/2001, искът трябва да се отхвърли.

По съдебните разноски

58. В съответствие с член 87, параграф 2 от Процесуалния правилник, на изгубилата страна трябва да се определи да плати съдебните разноски, ако това е било поискано в пледоариите на спечелилата страна. Обаче, в съответствие с член 87, параграф 3, когато всяка страна успее по част от своите искове и загуби други или когато обстоятелствата са изключителни Съдът може да определи споделяне на съдебните разноски или това всяка страна да понесе собствените си съдебни разноски.

59. В настоящето дело, както Съдът поддържа по-горе искът трябва да се отхвърли доколкото е насочен към отмяната на решението на Комисията за отказ на достъпа до документите, които произхождат от Италианската република. Освен това, трябва да се припомни, че ищецът оттегля своя иск, що се отнася до отмяната на отказа за достъп до документите, съставени от Комисията, които са Ж изпратени на 20 март 2003 г.

60. Съдът отбелязва, обаче, че Комисията се е забавила при консултирането на италианските власти и е съобщила на ищеца изготвените от нея документи в хода на разглеждането на въпросната програма за помощ след завеждането на делото и повече от 15 месеца след депозирането на първоначалното заявление за достъп.

61. Като се има предвид поведението на Комисията, Съдът смята, че въз основа на член 87, параграф 3 от Процедурния правилник, институцията ответник трябва да понесе собствените си съдебни разноски и да плати половината от съдебните разноски на ищеца.

По изложените съображения Първоинстанционният съд (четвърти разширен състав), реши:

1. Отхвърля иска.

2. Определя на ищеца да понесе собствените си съдебни разноски. Определя Комисията да понесе собствените си съдебни разноски и да плати половината от съдебните разноски на ищеца.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 17 септември 2003 година.

Подписи